

סטפן אודרן: מטעמי ה"אוסקר"
אודרן הצרפתייה בסרט חביב וסימפטי של גבריאל אכסל (דנמרק).

החגיגה של באבט

הסרט שזכה השנה לפרס האוסקר כסרט הזר הטוב ביותר. מעשה באשפית-מיטבח מצרפת שמוצאת מיקלט מן המילחמה במו"לדתה, בחיקה של מישפחה דנית כפרית. כאשר זוכה האשפית לירושה, היא מחליטה לנמול למיטיבה במישתה-ענק שבו היא מג"יגה את כל כישוריה מימים עברו. סטפן

עמק הרפאים

לאורה מוראנטה: השראה מאולצת
בהחלט יכול היה לעזור. אך אינו מצליח לשנות הרבה לטובה (שווייץ).

השוויצרי אלן טאנר מחפש נואשות השר"אה, וכאשר זו אינה באה, הוא עושה סרט על בימאי שמחפש השראה. אלא שפניה של לאורה מוראנטה ודאי לא השיקו, וגם לא ישיקו, אלף סמינות, והסרט כולו נראה מאו"לץ ובלתי-אמין לחלוטין. זאת, למרות שז'אן-לואי טרינטיניאן, בתפקיד הראשי,

מיסטיקה וכישוף מאפריקה האגדית
אך העיקר בסרט זה, הוא יופיו החזותי ה"מהמם, הרצוף בצילומים ססגוניים (מאלי).

זוהר

הסרט הבולט באפריקה בש"נה הקודמת, בחתימתו של סולמון סיסה. ספק מציאות, ספק אנדה, תערובת של מעשיה, של כשפים ושל סמלים מיסטיים. הסרט, המתאר עימות בין אב שתלטן לבנו הקטן, המנסה בכל כוחותיו ללחום להשגת עצמיותו, יכול להיות בעצם תאור של התנגשות מסורתית בין דורות.

האיש ושלושת ארונות המתים

מיונג קון - דרישת-שלום מקוריאה
הממוצלת לשניים. מיועד בעיקר לבעלי סבלנות. (קוריאה).

מסע של אדם הולך לקבור את אפר רע"יתו המנוחה בכפר הולדתה. בדרכו הוא פוגש ישיש הנוטה למות שבקשתו האחרונה על ערש-דווי היא להגיע לפני כן מעם נוספת למקום-הולדתו בצמון המדינה, ולשם כך מוכן להקריב הכל. סרט איטי, לא מסודר, אבל מעניין מעצם הנושא - קוריאה

סטינג: אנטי-תאציר בוער
סל ולנשל את תושביה מרכושם. טומי-לי ג'ונס ומלאני גריפית גם הם בסרט (אנגליה).

יום שני הסוער

מותחן בריטי שאינו מצטיין בהרבה מקוריות, לא במיבנה ולא בעלילה, אבל מתבלט באנטי-אמריקאיות בולטת, אנטי-תאצ'ריות גלויה, ובהופעתו של סטינג כמנהל מועדון-לילה בעל רגשות פאטריו"טיים. כל זה, במיסגרת מעשה על מיליונר אמריקאי המנסה להשתלט על העיר ניוקא"ם

צפייה מישפחתית

קולנוע חדש - הבימאי יבוא
הניסיונות המעטים לחדש לא רק נושאים, אלא גם שפה (קנדה).

אטום אנויאן, קנדי ממוצא ארמני, מנסה למצוא שפת-ביטוי קולנועית חדשה בסרט על ניכור והמחאה נגדו. נער מתקומם נגד אדישות אביו כלמי סבתו הארמנית, המ"אושפזת בבית-זקנים. הוא מבריח אותה משם בעזרת צעירה שפגש במיקרה. צנוע במימדיו ובאמצעי-ההפקה שלו. זה אחד

קארן אלן: מישחק מעולה
רעייתו, ג'ואן וודוורד, כשלצידה עוזרים קארן אלן וג'ון מאלקוביץ' (ארה"ב).

ביבר הזכוכית

עיבוד קולנועי למחזה המפורסם של טר"סי ויליאמס, על המחנך השורר בתוך מיש"פחה דרומית והניסיון לפרוץ ממנו החוצה. בני-המישפחה מתישים זה את זה תוך המגנת יחסי אהבה-שינאה. מול ניומן עשה כרגיל מלאכה נאמנה ולא מפתיעה, כשהוא נעזר בכמה שחקנים טובים, ובראשם

עולם נפרד

גודי מיי: הצלם הפך בימאי
מות בין האם לבת, הסובלת על לא עוול בכפה. בימאי כריס מנגס (אנגליה).

סיפור אמיתי על עיתונאית דרום-אפרי"קאית שהקריבה את שלום מישפחתה והזני"חה את בנותיה תוך כדי מאבקה העיקש נגד האפרטהייד. הכוונות טובות להפליא, הבע"ייה עם כל הסרטים הללו שכל הטובים הם טובים כלי"כך, ולכל הרעים אין ישועה. בכל זאת, יוצא-דומן הוא הניסיון לעמוד על העי-

פליני וחברים - אקברג ומאסטרואיני
סצינות המזרקה מן החיים המתוקים שהיא מרגשת במיוחד. (איטליה).

אינטרוויסטה

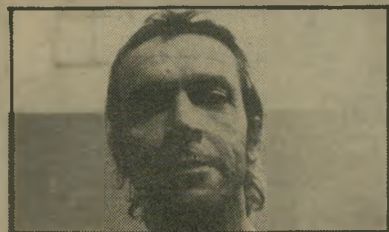
(הראיון) - 8½ מבעד למצלמה של הטלוויזיה היפאנית. גם כאן פליני מכין סרט, גם כאן עוקבים אחריו עיתונאים כדי לראות מה הוא עושה, אלא שהפעם הביצוע יותר מאולתר, משועשע ומבדח ופחות מגובש ומעוצב. פגישה חוזרת בין מאסטרואיני, פליני ואניטה אקברג, שלושה ענקי קולנוע כשלעצמם, על רקע

חרונימה

כל הכוונות הטובות מובילות לגיהינום
כול, כאשר היא מאושפזת בבית-חולים, זוהי התעללות (ארגנטינה).

דראמה תעודית שמקורה מארגנטינה והמציינת, באמ"צעים פשוטים, אבל בכישרון ניכר, את האכ"זריות השרירותית הלא-מכוונת של החברה המודרנית לכל מי שאינו דומה לה. חרונימה היא אשה שנולדה וגידלה ילדיה בתוך שימ"מון הדרום. היא פרימיטיבית ולא משכילה, אבל לגזול ממנה את ילדיה, לטובתם כבי"

פטר תילי: איטי אבל מרגש
לזרועות הקיטש, אך הצליח להישמר מכך. הבימאי - אריק קלאוזן (דנמרק).

הצד האפל של הירח

אדם שרצח את אשתו, משתחרר מן הכלא אחרי 16 שנים, ומנסה לשקם את חייו וליצור מגע עם בתו, שאינה מוכנה לראות אותו. סרט איטי, לעיתים מסורבל, אבל לא פעם מרגש מאוד, מצולם היטב, ומשוחק באיפוק, למרות הנושא. המזמין נחשו"לי" דמעות. סרט שעלול היה ליפול בקלות רבה

קולות רחוקים, חיים דוממים

אלבום מישפחתי: קולנוע מרתק
הנושא: מישפחתו של הבימאי טרנס דייוויס בליברפול של שנות ה"40 וה"50 (אנגליה).

מבחינה קולנועית, זהו אולי המעניין בס"רטים שהוצגו השנה בפסטיבל קאן. ניסיון להחיות אלבום מישפחתי במינימליזם מכ"סימלי, תוך תיאור סצינות נמרדות המצטר"פות למירקם עשיר ומרתק, פסיכולוגי וסוצ"יולוגי גם יחד. סרט המדגים כיצד ניתן להשיג עושר רב באמצעים פשוטים ביותר.